

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 06, 2020

Nummer 6, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

ECLI:CE:ECHR:2020:0225JUD006886814 25-02-2020

Y.I. t. Rusland, EHRM 25 februari 2020, nr. 68868/14

Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

ECLI:CE:ECHR:2020:0218JUD000389119 18-02-2020

Cînta t. Roemenië, EHRM 18 februari 2020, nr. 3891/19

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:483 20-03-2020

Deze zaak betreft de borgstelling van een (indirect) aandeelhouder voor een schuld uit overeenkomst van een BV, die naderhand door zijn vrouw is vernietigd. Is de borgstelling geschied ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf als bedoeld in artikel 1:88 lid 5 BW, zodat (onder meer) geen toestemming van de vrouw was vereist en niet kon worden vernietigd?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:417 13-03-2020

De wettelijke regeling inzake verrekenbedingen (art. 1:132-1:143 BW) bevat geen voorschriften die bepalen op welke wijze moet worden vastgesteld in hoeverre sprake is van vermogensvermeerdering door (her)belegging van overgespaard inkomen. Volgens de rechtspraak van de Hoge Raad dient de rechter het te verrekenen bedrag te 'begroten': het staat de rechter vrij een methode te hanteren die past bij de omstandigheden van het geval. Of een stamrecht valt aan te merken als overgespaard inkomen dat voor verrekening in aanmerking komt, hangt af van de uitleg die in het concrete geval moet worden gegeven aan het in het desbetreffende verrekenbeding opgenomen inkomensbegrip (Haviltex-maatstaf).

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:822 10-03-2020

Kinderalimentatie; geen relevante wijziging van omstandigheden. Na berekening van de draagkracht van de man (met correctie op de gebruikelijke formule, omdat de man beperkte woonlasten heeft), is het verschil tussen de in 2016 vastgestelde kinderalimentatie en de thans berekende kinderalimentatie zo gering dat geconcludeerd moet worden dat er geen relevante wijziging van omstandigheden is.

Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:463 04-03-2020

Kinderalimentatie. Hof neemt, anders dan de rechtbank, wijziging van omstandigheden aan, gelet op de verhuizing van beide ouders en de beide kinderen uit de Verenigde Staten naar Nederland. Verder is bij de bepaling van de kinderalimentatie door de Amerikaanse rechter niet uitgegaan van de Nederlandse maatstaven. Behoeft van de kinderen wordt, gelet op de hoge inkomens van beide ouders, in afwijking van de richtlijnen aan de hand van behoeftelijstjes, bepaald. De verdeling van de kosten geschiedt op basis van het door het hof aangenomen NBI van beide partijen. Vrouw moet een door het hof naar redelijkheid bepaald bedrag aan te veel betaalde alimentatie terugbetalen.

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:701 03-03-2020

Tussentijds hoger beroep van beslissing rechtbank dat Nederlands recht op het huwelijksvermogensregime van partijen van toepassing is. Niet-ontvankelijk. Weliswaar gaat het om een bindende eindbeslissing in een tussenbeschikking, maar deze is niet gegeven in het dictum van de beschikking en maakt geen einde aan hetgeen partijen in eerste aanleg materieel hebben verzocht.

Rechtbank

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:2378 19-03-2020

Verlenging ondertoezichtstelling zonder zitting in verband met coronacrisis. Telefonisch horen. Uitkomst: wel verlenging ondertoezichtstelling, maar de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken wordt aangehouden totdat deze op een later moment mondeling behandeld kan worden.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:973 17-03-2020

Kort geding na beëindiging van een samenleving. Vorderingen tot toekenning uitsluitend gebruik van de woning, tot veroordeling om mee te werken aan verkoop van de woning, tot bepaling van kinderalimentatie voor de twee kinderen en in reconventie ook tot vaststelling van een gebruiksvergoeding voor de woning en tot betaling van de eigenaarslasten alsmede tot vaststelling van een voorlopige zorgregeling met het jongste kind. Waarover kan de voorzieningenrechter wel en niet beslissen?

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:900 10-03-2020

Kort geding. Vrouw vordert verbod op (negatieve) uitlatingen door en van de man over de vrouw op sociale media en vordert rectificatiemededeling. Afwijzing van de vorderingen. In de afweging van de belangen bij bescherming van de goede naam en privacy enerzijds en de vrijheid van meningsuiting anderzijds prevaleert in dit geval de vrijheid van meningsuiting.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:766 03-03-2020

Verzoek voorlopige partneralimentatie afgewezen, omdat de vrouw met de kinderen tegen de afspraken in, in Peru is gebleven en geen aanstalten maakt terug te keren met de kinderen. Onder deze omstandigheden kan van de man geen bijdrage in de alimentatie van de vrouw worden verlangd.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:767 03-03-2020

Kort geding. Voorzieningenrechter acht het onaanvaardbaar dat de zorgregeling tussen

de vader en zijn beide zoons voor onbepaalde tijd wordt opgeschort en is van oordeel dat stevig moet worden ingegrepen in wat zeer lijkt op de eerste signalen van ouderverstoting. De vordering van de vader tot hervatting van de zorgregeling, waarbij de kinderen de helft van de tijd bij beide ouders zijn, wordt toegewezen op straffe van een dwangsom.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:1621 26-02-2020

Partneralimentatie. Ontvankelijkheid nieuw verzoek in eerste aanleg. Hoger beroep aanhangig tegen beschikking rechtbank waarbij verzoek om partneralimentatie is afgewezen. Vrouw dient nieuw verzoek in bij de rechtbank en ook een verzoek om een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv. Rechtbank verklaart vrouw niet-ontvankelijk in verzoek ex artikel 223 Rv. Devolutieve werking appel. Strijd met de goede procesorde.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:782 12-02-2020

Verzoek om 'een tweede erkenning' door de stiefvader van de man nietig te verklaren en de latere vermelding van deze erkenning door te halen, alsmede het gevolg van de erkenning voor de geslachtsnaam ongedaan te maken. Rechtbank wijst de verzoeken af: er zijn geen originele geboorteaktes ingediend, de aktes verschillen van elkaar van inhoud, zodat niet duidelijk is waarop moet worden afgegaan.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:1571 07-02-2020

Adoptie van Russische minderjarige door pleegouders. Rechtbank staat adoptie toe, ook al is het leeftijdsverschil tussen de pleegmoeder en het adoptiekind minder dan 18 jaar (te weten 17 jaar en 7 dagen). De rechtbank baseert zich daarbij op artikel 3 IVRK.

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:11772 11-12-2019

GI verzoekt op grond van artikel 1:265g BW vaststelling van een omgangsregeling tussen de minderjarige die onder toezicht staat en de grootouders. Ziet artikel 1:265g BW ook op deze omgang? Family life tussen grootouders en minderjarige. Omgangsregeling wordt vastgesteld.

Uitspraken zonder ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 30-01-2020

Hoofdverblijfplaats minderjarige na scheiding. Taak rechter in geschillen over gezag om alle relevante omstandigheden bij de beslissing te betrekken. Te veel aandacht voor buitenechtelijke relatie van moeder. Te weinig aandacht voor belangen van het kind. Artikel 8 EVRM geschonden.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Europees Hof voor de Rechten van de Mens 14-01-2020

Publicatie van adoptie-uitspraak op internet. Klacht over openbaren van hoogstpersoonlijke gegevens op website van de rechterlijke macht. Schending van nationale regelgeving. Schending artikel 8 EVRM. Ontbreken van een adequaat rechtsmiddel. Schending van artikel 13 EVRM in samenhang met artikel 8 EVRM.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verlenging ondertoezichtstelling zonder zitting in verband met coronacrisis. Telefonisch horen. Uitkomst: wel verlenging ondertoezichtstelling, maar de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken wordt aangehouden totdat deze op een later moment mondeling behandeld kan worden.

Verlenging ondertoezichtstelling zonder zitting in verband met coronacrisis. Telefonisch horen. Uitkomst: wel verlenging ondertoezichtstelling, maar de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken wordt aangehouden totdat deze op een later moment mondeling behandeld kan worden.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft verzocht om verlenging van de ondertoezichtstelling voor een jaar en heeft verzocht een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken vast te stellen.

Telefonisch is aan de advocaten van de ouders van de twee onder toezicht gestelde kinderen en aan de GI medegedeeld dat de zitting geen doorgang vindt. Zij kunnen telefonisch gehoord worden.

Moeder noch vader verzetten zich tegen de door de GI verzochte verlenging van de ondertoezichtstelling. De advocaat van de vader is van oordeel dat de belangen en standpunten van de vader ter zake van de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken onvoldoende naar voren zullen komen bij telefonisch horen. De advocaat verzoekt om aanhouding van dit verzoek en planning met voorrang van het verzoek op een nadere zitting. De advocaat van de moeder stemt in met de aanhouding van dit verzoek.

De kinderrechter is van oordeel dat in dit geval zonder mondelinge behandeling op het verzoek de ondertoezichtstelling te verlengen kan worden beslist. De kinderrechter is van oordeel dat, gelet op de stukken, aan het wettelijke criterium van artikel 1:255 BW is voldaan en zal de ondertoezichtstelling met een jaar verlengen. Het verzoek tot vaststelling van een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken wordt aangehouden tot een nader te bepalen

datum, waarvoor de betrokkenen zullen worden opgeroepen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:2378

Zaaknummer: C/10/591633 / JE RK 20-472 en C/10/591634 / JE RK 20-473

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding na beëindiging van een samenleving. Vorderingen tot toekenning uitsluitend gebruik van de woning, tot veroordeling om mee te werken aan verkoop van de woning, tot bepaling van kinderalimentatie voor de twee kinderen en in reconventie ook tot vaststelling van een gebruiksvergoeding voor de woning en tot betaling van de eigenaarslasten alsmede tot vaststelling van een voorlopige zorgregeling met het jongste kind. Waarover kan de voorzieningenrechter wel en niet beslissen?

Kort geding na beëindiging van een samenleving. Vorderingen tot toekenning uitsluitend gebruik van de woning, tot veroordeling om mee te werken aan verkoop van de woning, tot bepaling van kinderalimentatie voor de twee kinderen en in reconventie ook tot vaststelling van een gebruiksvergoeding voor de woning en tot betaling van de eigenaarslasten alsmede tot vaststelling van een voorlopige zorgregeling met het jongste kind. Waarover kan de voorzieningenrechter wel en niet beslissen?

Partijen hebben twintig jaar met elkaar samengeleefd. Zij hebben twee kinderen van 18 respectievelijk 14 jaar. Zij zijn een samenlevingsovereenkomst aangegaan. Zij hebben een woning in gemeenschappelijke eigendom en een hypothecaire schuld. In de samenlevingsovereenkomst staat onder andere dat iedere partij aan de kantonrechter het verzoek kan doen tot het uitsluitende gebruik van de echtelijke woning gedurende zes maanden tegen een redelijke vergoeding, waarvan de kantonrechter vrijstelling kan verlenen.

Uitsluitend gebruik echtelijke woning; bevoegdheid voorzieningenrechter

De vrouw vordert het uitsluitend gebruik van de echtelijke woning. De man stelt

daartegenover primair dat de voorzieningenrechter niet bevoegd is te oordelen over de vordering van de vrouw tot het uitsluitende gebruik van de echtelijke woning, omdat volgens de samenlevingsovereenkomst de kantonrechter daartoe bevoegd is. De voorzieningenrechter oordeelt dat dit verweer faalt. Op grond van de wet is in alle spoedeisende zaken, waarin gelet op de belangen van partijen een onmiddellijke voorziening bij voorraad is vereist, de voorzieningenrechter bevoegd deze te geven. Dit betekent dat de voorzieningenrechter naast de kantonrechter bevoegd is.

De vrouw krijgt het uitsluitende gebruik van de echtelijke woning gedurende zes maanden en moet daarvoor een gebruiksvergoeding betalen aan de man.

Vaststelling van een voorlopige zorgregeling met het jongste kind

De door de man in reconventie gevorderde vaststelling van een zorgregeling tussen hem en het jongste kind betreft een Boek 1 BW-procedure. Deze moet in beginsel bij verzoekschrift worden ingeleid, waarbij ook ruimte is een minderjarige van 12 jaar of ouder te horen. In een kort geding kan wel nakoming van een zorg- of omgangsregeling worden gevorderd, maar in beginsel geen vaststelling daarvan. In uitzonderingsgevallen kan de voorzieningenrechter desalniettemin een van de ouders veroordelen om mee te werken aan contact met een minderjarige, omdat dit recht ook zonder overeengekomen of vastgestelde zorg- of omgangsregeling rechtstreeks uit de wet voortvloeit. Het is dan wel nodig dat een verzoekschriftprocedure niet kan worden afgewacht. Dit zal zich met name voordoen als een van partijen weigerachtig is aan het contact mee te werken of dit belet. Daar is hier niet van gebleken.

Vaststelling kinderalimentatie

Ook voor de vorderingen van de vrouw een bijdrage vast te stellen in het levensonderhoud van de kinderen geldt dat op grond van een uitspraak van de Hoge Raad (HR 2 mei 2013, ECLI:NL:HR:2003:AF8125) voor een dergelijk verzoek een verzoekschriftprocedure moet worden gevolgd. Omdat de onderhoudsplicht van ouders uit de wet voortvloeit kan de voorzieningenrechter in een kort geding een van de ouders wel, bij wijze van noodmaatregel, veroordelen tot een voorschot op te betalen kinderalimentatie. Ook hiervoor geldt dat daarvoor een zodanig spoedeisend belang moet zijn dat een verzoekschriftprocedure niet kan worden afgewacht. De voorzieningenrechter komt niet tot het oordeel dat dit hier aan de hand is.

Medewerking tot verkoop van de woning

De vordering van de vrouw om de man te veroordelen mee te werken aan de verkoop van de

woning zal eveneens worden afgewezen. Toewijzing hiervan zou neerkomen op een verdeling in kort geding. Dat is op zichzelf niet onmogelijk maar daar dient wel terughoudend mee te worden omgegaan, omdat dit doorgaans onomkeerbaar is. De vrouw heeft niet aannemelijk gemaakt dat partijen als verdeling van de woning zijn overeengekomen dat deze zal worden verkocht. Een dergelijke overeenkomst is door de man namelijk betwist en dit blijkt onvoldoende uit de verkoopvoorstellen van de drie door partijen aangezochte makelaars. De verdeling van de woning, door verkoop of toedeling, is verder op dit moment te ingewikkeld om in kort geding vast te stellen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:973

Zaaknummer: C/16/497261

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie; geen relevante wijziging van omstandigheden. Na berekening van de draagkracht van de man (met correctie op de gebruikelijke formule, omdat de man beperkte woonlasten heeft), is het verschil tussen de in 2016 vastgestelde kinderalimentatie en de thans berekende kinderalimentatie zo gering dat geconcludeerd moet worden dat er geen relevante wijziging van omstandigheden is.

Kinderalimentatie; geen relevante wijziging van omstandigheden. Na berekening van de draagkracht van de man (met correctie op de gebruikelijke formule, omdat de man beperkte woonlasten heeft), is het verschil tussen de in 2016 vastgestelde kinderalimentatie en de thans berekende kinderalimentatie zo gering dat geconcludeerd moet worden dat er geen relevante wijziging van omstandigheden is.

Partijen zijn in 2014 uit elkaar gegaan, Zij hebben samen een dochter, geboren in 2010. De man heeft de dochter erkend. Zij hebben gezamenlijk het gezag.

Bij beschikking van 10 februari 2016 van de rechtbank Noord-Holland is een door de man met ingang van 24 juli 2015 te betalen bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige bepaald van € 168 per maand.

Deze beschikking is bij beschikking van 20 december 2016 van dit hof bekrachtigd.

Na indexering bedroeg de bijdrage in 2018 € 174 per maand.

De rechtbank heeft het verzoek van de man om deze bijdrage op nihil te stellen dan wel op een lager bedrag te bepalen, afgewezen. De man is van deze beslissing in hoger beroep gekomen. Hij verzoekt zijn oorspronkelijke verzoek alsnog toe te wijzen. De vrouw verweert

zich hiertegen.

De man is arbeidsongeschikt voor 80 tot 100%. Zijn netto besteedbaar inkomen (NBI) wordt vastgesteld op € 1.334. Op grond daarvan is zijn draagkracht volgens de tabel € 25 per maand. Het hof brengt echter een correctie aan op zijn woonlasten naar aanleiding van het verweer van de vrouw dat de woonlasten van de man geen 30% NBI zijn, maar nihil omdat de man bij zijn vader woont.

Het hof overweegt als volgt. De forfaitaire woonlast van de man bedraagt ($0,3 \times 1.334 =$) € 400 per maand. Ter zitting in hoger beroep heeft de man verklaard dat hij sinds 2014 bij zijn vader woont en dat hij hem € 100 per maand betaalt plus de kosten van televisie en internet en de boodschappen voor hen beiden. De man heeft aangevoerd dat hij op zoek is naar zelfstandige woonruimte en dat hij daarin niet zal slagen indien hij een onderhoudsbijdrage voor de minderjarige moet betalen.

Het hof stelt vast dat de kosten van televisie, internet en boodschappen reeds zijn verdisconteerd in het bedrag van € 870 dat als forfaitaire last is opgenomen in de zogeheten draagkrachtformule. Voorts constateert het hof dat de man reeds ten minste vijf jaar bij zijn vader woont en dat hij zijn zoektocht naar zelfstandige woonruimte niet met stukken heeft onderbouwd. Gelet op de onderhoudsplicht van de man jegens zijn dochter en gezien de aanmerkelijke discrepantie tussen de werkelijke woonlast van € 100 en de forfaitaire woonlast van € 400, acht het hof het in dit geval redelijk om rekening te houden met een woonlast ter hoogte van de gemiddelde basishuur in de bijstandsnorm voor een alleenstaande van € 222 per maand en zal het hof om die reden rekenen met een draagkrachtpercentage van 70%. De draagkracht van de man is dan € 169,40 per maand.

Vervolgens oordeelt het hof dat er geen relevante wijziging van omstandigheden is. Daartoe overweegt het hof dat de rechtbank Noord-Holland in haar beschikking van 10 februari 2016 is uitgegaan van een draagkracht van de man van geïndexeerd (2018) € 174 per maand. Het hof heeft de draagkracht van de man hiervoor berekend op € 169,40 per maand. Dit verschil is zo gering dat naar het oordeel van het hof geen sprake is van een relevante wijziging van omstandigheden die noopt tot wijziging van de door de rechtbank bij beschikking van 10 februari 2016 vastgestelde onderhoudsbijdrage. Ook het hof zal het verzoek van de man om de bijdrage te wijzigen derhalve afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:822

Zaaknummer: 200.256.587/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Hof neemt, anders dan de rechtbank, wijziging van omstandigheden aan, gelet op de verhuizing van beide ouders en de beide kinderen uit de Verenigde Staten naar Nederland. Verder is bij de bepaling van de kinderalimentatie door de Amerikaanse rechter niet uitgegaan van de Nederlandse maatstaven. Behoeft van de kinderen wordt, gelet op de hoge inkomens van beide ouders, in afwijking van de richtlijnen aan de hand van behoeftelijstjes, bepaald. De verdeling van de kosten geschiedt op basis van het door het hof aangenomen NBI van beide partijen. Vrouw moet een door het hof naar redelijkheid bepaald bedrag aan te veel betaalde alimentatie terugbetalen.

Kinderalimentatie. Hof neemt, anders dan de rechtbank, wijziging van omstandigheden aan, gelet op de verhuizing van beide ouders en de beide kinderen uit de Verenigde Staten naar Nederland. Verder is bij de bepaling van de kinderalimentatie door de Amerikaanse rechter niet uitgegaan van de Nederlandse maatstaven. Behoeft van de kinderen wordt, gelet op de hoge inkomens van beide ouders, in afwijking van de richtlijnen aan de hand van behoeftelijstjes, bepaald. De verdeling van de kosten geschiedt op basis van het door het hof aangenomen NBI van beide partijen. Vrouw moet een door het hof naar redelijkheid bepaald bedrag aan te veel betaalde alimentatie terugbetalen.

Partijen zijn uit elkaar gegaan in de Verenigde Staten. Zij hebben twee kinderen, geboren in 2006 en 2008. In 2017 heeft 'the circuit court' van New Hampshire bepaald dat de man aan de vrouw een kinderalimentatie dient te betalen van \$ 2.588 per maand, te vermeerderen met 26% van zijn inkomen boven de \$ 14.782, zijnde bonussen van de man.

De rechtbank heeft een wijzigingsverzoek van de man afgewezen, omdat er geen wijziging van omstandigheden was en de beslissing van de Amerikaanse rechter erkend en het exequatur verleend. De man is van deze beslissing in hoger beroep gekomen.

In de visie van het hof is sprake van een rechtens relevante wijziging van omstandigheden ingaande op 21 juli 2017 toen de minderjarigen na hun verhuizing met de man naar Nederland op zijn adres zijn ingeschreven. Daarnaast heeft het hof mondeling meegedeeld dat naar zijn oordeel de Amerikaanse rechter vaktechnisch een ander uitgangspunt heeft gehanteerd bij de bepaling van de kinderalimentatie. De uitgangspunten van het Nederlandse stelsel met betrekking tot kinderalimentatie zijn behoefte en draagkracht. Het Nederlandse stelsel gaat dus bij de bepaling van de behoefte er niet van uit dat het bedrag van \$ 2.588 per maand ter zake kinderalimentatie nog aangevuld kan worden met een bonus van 26% over het inkomen dat meer bedraagt dan \$ 14.782. Het hof is derhalve van oordeel dat de Amerikaanse rechter naar Nederlands recht onjuiste maatstaven heeft gehanteerd. Het hof zal derhalve de kinderalimentatie beoordelen naar Nederlands recht vanaf 21 juli 2017.

De behoefte van de kinderen wordt aan de hand van overgelegde behoeftelijsten bepaald. Daarbij heeft het hof tot uitgangspunt genomen dat de verhuizing naar Nederland dus ook gevolgen heeft voor de behoefte van de minderjarigen, nu zij niet langer expatkinderen zijn en zij een ander leven leiden dan toen zij woonachtig waren in de Verenigde Staten. Gelet hierop zal het hof de behoefte van de minderjarigen beoordelen naar Nederlandse maatstaven, rekening houdend met de welstand waarin het gezin leefde, maar niet langer met de welstand van een expatgezin, zoals het hof de levenswijze van het gezin in de Verenigde Staten kenschetste.

Wat betreft de verdeling van de kosten van de kinderen over beide ouders overweegt het hof dat om te komen tot een duurzame oplossing het hof er in dit specifieke geval voor heeft gekozen om alleen het netto besteedbaar inkomen (NBI) van partijen te berekenen. Het NBI van partijen vormt dus de basis waarop de kosten van de kinderen worden verdeeld. Tijdens de mondelinge behandeling hebben partijen ingestemd met deze benaderingswijze. Op grond daarvan berekent het hof de door de man aan de vrouw te betalen kinderalimentatie vanaf 21 juli 2017 over drie verschillende periodes, van € 324, 352 en 360 per maand per kind.

De man heeft terugbetaling gevorderd van de te veel betaalde kinderalimentatie en deze

berekend op meer dan € 58.000. De vrouw heeft hierop globaal verweer gevoerd. Zij heeft de door de man berekende vordering niet concreet weersproken, noch wat de bedragen, noch wat de berekeningsmethodiek betreft. Ook heeft zij niet met financiële gegevens onderbouwd dat zij niet in staat is om het te veel betaalde bedrag terug te betalen. Gezien het uitvoerige debat dat tussen partijen is gevoerd met betrekking tot de kinderalimentatie had het in ieder geval op de weg van de vrouw gelegen om concreet aan te geven waarom zij niet kan terugbetalen. Daarnaast had van de vrouw verwacht mogen worden dat zij exact op de berekeningswijze was ingegaan. De vrouw heeft niet bestreden dat zij dit bedrag heeft ontvangen. De vrouw heeft aan het hof ook geen specificatie gegeven of zij dit bedrag ook heeft uitgegeven. Financieel is de vrouw dus in staat om het gevorderde bedrag terug te betalen. Uit het petitum van de man volgt dat het hof ook in redelijkheid mag vaststellen wat de vrouw moet terugbetalen. Nu de vrouw de betaalde bedragen niet heeft bestreden, begroot het hof het bedrag dat de vrouw aan de man moet terugbetalen in redelijkheid op € 25.000. Het hof heeft het terug te betalen bedrag in redelijkheid vastgesteld, mede gelet op het inkomen en de uitgaven van de vrouw en om te voorkomen dat de zaak nog verder escaleert.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:463

Zaaknummer: 200.256.676/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding. Voorzieningenrechter acht het onaanvaardbaar dat de zorgregeling tussen de vader en zijn beide zoons voor onbepaalde tijd wordt opgeschort en is van oordeel dat stevig moet worden ingegrepen in wat zeer lijkt op de eerste signalen van ouderverstoting. De vordering van de vader tot hervatting van de zorgregeling, waarbij de kinderen de helft van de tijd bij beide ouders zijn, wordt toegewezen op straffe van een dwangsom.

Kort geding. Voorzieningenrechter acht het onaanvaardbaar dat de zorgregeling tussen de vader en zijn beide zoons voor onbepaalde tijd wordt opgeschort en is van oordeel dat stevig moet worden ingegrepen in wat zeer lijkt op de eerste signalen van ouderverstoting. De vordering van de vader tot hervatting van de zorgregeling, waarbij de kinderen de helft van de tijd bij beide ouders zijn, wordt toegewezen op straffe van een dwangsom.

De vader en de moeder zijn getrouwd geweest. Zij hebben twee zoons geboren in 2008 en 2010. Zij zijn bij de scheiding in 2015 een ouderschapsplan overeengekomen, waarbij de kinderen evenveel tijd bij de vader als bij de moeder doorbrengen. De zorgregeling is in de zomer van 2018, in de zomer van 2019 en in december 2019 door de moeder stopgezet. De vader heeft beide kinderen sinds december 2019 niet meer gezien.

De vader vordert in kort geding dat de zorgregeling per direct wordt hervat, met oplegging van een dwangsom van € 200 per dag aan de vrouw voor iedere dag dat zij de zorgregeling niet nakomt. Bij de rechtbank heeft de vrouw een verzoek ingediend tot wijziging van het gezag, van de hoofdverblijfplaats, van de zorgregeling en van de kinderalimentatie.

De voorzieningenrechter overweegt dat de context wordt gekenmerkt door strijd en

spanningen tussen de ouders, geen of zeer gebrekkige communicatie en samenwerking, diskwalificatie van elkaars opvoedstijl met name door de moeder en verschil van inzicht in hoe het met de kinderen gaat en wat zij nodig hebben, waarbij de moeder vooral zorgen ziet en aandringt op professionele hulp voor de kinderen en instanties inschakelt.

Ouderschapsbemiddeling in de vorm van 'ouderschap blijft' heeft geen verbetering gebracht, waarna de ouders zijn verwezen naar het traject 'parallel ouderschap' dat met succes leek te zijn afgerond eind 2017. De moeder heeft in 2018 voor de tweede maal contact opgenomen met Veilig Thuis. Deze heeft onderzoek gedaan naar de veiligheid in beide opvoedsituaties. Bij de vader is er een grote hoeveelheid veiligheidsfactoren. Rond september 2019 wendt de moeder zich weer tot Veilig Thuis. Nadien is de omgang weer gestart, maar in december 2019 heeft de moeder de omgang opnieuw stopgezet.

De voorzieningenrechter maakt uit het bovenstaande op dat sprake is van een zich herhalend patroon van door de moeder geuite zorgen, het door haar eigenmachtig stopzetten van de zorgregeling, inzet van hulpverlening, het weer opstarten van de zorgregeling, waarna de geschiedenis zich herhaalt. Telkens is uit onderzoek gebleken dat er in de opvoedsituatie bij de vader geen sprake is van onveiligheid, maar dat de risicofactoren gelegen zijn in de interactie tussen de ouders. In een dergelijke situatie is het onvermijdelijk dat er spanning staat op de omgang tussen de vader en zijn zoons, in de zin dat het de kinderen niet vrijstaat onbekommerd en onbelast contact met hem te hebben. Dit kan ertoe leiden dat kinderen als coping mechanisme aangeven niet naar de vader te willen en als uiterste noodgreep beschuldigingen uiten richting de vader. Dit lijkt zich in dit geval ook voor te doen. De voorzieningenrechter acht het begrijpelijk dat hulpverleningsinstanties in de stress schieten als het woord seksueel misbruik wordt geuit. De voorzieningenrechter begrijpt ook dat de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) vanuit haar taak niet anders kan of durft dan te adviseren de omgang te schorsen, zoals zij ter zitting heeft gedaan. Toch zal de voorzieningenrechter dit advies niet opvolgen. Van doorslaggevend belang acht de voorzieningenrechter de context waarin de beschuldiging is geuit, zoals hierboven geschetst, alsmede het feit dat twee studioverhoren van de jongste zoon tot niets hebben geleid. De voorzieningenrechter is het wel met de Raad eens dat het een illusie is om te denken dat het beschermingsonderzoek, dat de Raad nu met voorrang zegt te willen opstarten tot duidelijkheid over de beschuldiging zal leiden. Het lijkt er zeer sterk op dat hetzelfde gezegd kan worden van het politieonderzoek, dat bovendien nog heel lang kan duren en zeer belastend en beschadigend is voor de vader en voor de jongste zoon.

De voorzieningenrechter acht het onaanvaardbaar dat de zorgregeling tussen de vader en zijn beide zoons voor onbepaalde tijd wordt opgeschort en is van oordeel dat stevig moet worden ingegrepen in wat zeer sterk lijkt op de eerste signalen van ouderverstoting. De

voorzieningenrechter ondersteunt het voornemen van de Raad om het beschermingsonderzoek nu met spoed te starten, maar kent ook de werkdruk van de Raad en weet dat de start van dergelijke onderzoeken desondanks lang op zich lang laten wachten als er geen voorlopige ondertoezichtstelling is uitgesproken. De vertegenwoordiger van de Raad heeft ter zitting verklaard dat zij verwacht dat het beschermingsonderzoek zal resulteren in een verzoek tot ondertoezichtstelling, maar de situatie op dit moment niet zodanig spoedeisend te vinden dat een voorlopige ondertoezichtstelling nodig is. De voorzieningenrechter deelt de verwachting dat een verzoek tot ondertoezichtstelling te verwachten is, maar deelt niet het standpunt van de Raad dat de zaak niet zodanig spoedeisend is dat een voorlopige ondertoezichtstelling niet nodig is. De voorzieningenrechter, tevens kinderrechter, heeft op dit gebied echter geen ambtshalve bevoegdheid. Op grond van het voorgaande wijst de voorzieningenrechter de vordering van de vader toe met dwangsom als gevorderd tot een maximum van € 50.000.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:767

Zaaknummer: C/16/496688 / KG ZA 20-49

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek voorlopige partneralimentatie afgewezen, omdat de vrouw met de kinderen tegen de afspraken in, in Peru is gebleven en geen aanstalten maakt terug te keren met de kinderen. Onder deze omstandigheden kan van de man geen bijdrage in de alimentatie van de vrouw worden verlangd.

Verzoek voorlopige partneralimentatie afgewezen, omdat de vrouw met de kinderen tegen de afspraken in, in Peru is gebleven en geen aanstalten maakt terug te keren met de kinderen. Onder deze omstandigheden kan van de man geen bijdrage in de alimentatie van de vrouw worden verlangd.

De man en de vrouw zijn gehuwd. De vrouw heeft een echtscheidingsverzoek ingediend. Zij is op 19 juni 2019 met de kinderen op vakantie gegaan naar Peru en niet meer teruggekeerd naar Nederland. De vrouw verzoekt in het kader van de procedure voorlopige voorzieningen vaststelling van een voorlopige partneralimentatie. De man stelt zich op het standpunt dat hij, zolang de vrouw met de kinderen in Peru verblijft, niet gehouden is bij te dragen in de kosten van levensonderhoud van de vrouw.

De rechtbank overweegt dat in het kader van deze voorlopige voorzieningenprocedure als uitgangspunt geldt dat partijen gedurende het huwelijk op grond van artikel 1:81 BW verplicht zijn elkaar het nodige te verschaffen. Artikel 1:84 BW geeft hiervoor een nadere uitwerking. Bij de bepaling van de alimentatie dient de rechter rekening te houden met alle omstandigheden van het geval. Dat zijn niet alleen financiële omstandigheden (die de behoefte en de draagkracht bepalen), maar ook niet-financiële omstandigheden. Wat dat laatste betreft kan het gaan om objectieve omstandigheden (zoals de duur van het huwelijk) en om subjectieve omstandigheden, waaronder de gedragingen van de alimentatiegerechtigde tijdens het huwelijk.

De rechtbank stelt vast dat partijen op 18 juni 2019 onder begeleiding van het buurtteam afspraken met elkaar hebben gemaakt. Zij hebben onder andere afgesproken dat de vrouw op 19 juni 2019 met de kinderen naar Peru op vakantie zou gaan en dat zij op 24 juli 2019 met de kinderen weer naar Nederland zou terugkeren. De vrouw heeft zich niet gehouden aan deze afspraken. Op dit moment verblijft de vrouw nog altijd zonder toestemming van de man met de kinderen in Peru en maakt zij geen aanstalten om terug te komen. Zoals ook blijkt uit het door de man overgelegde toestemmingsformulier heeft de man alleen toestemming gegeven voor een vakantie tot 24 juli 2019. Door het schenden van de afspraken onttrekt de vrouw naar het oordeel van de rechtbank de kinderen aan het gezag van de man en ondermijnt zij het gezamenlijk gezag. Daarnaast frustreert de vrouw het contact tussen de man en de kinderen. Doordat de kinderen in Peru verblijven is het voor de man vrijwel alleen mogelijk om via FaceTime of Skype met de kinderen contact te hebben. Namens de vrouw is op de zitting verklaard dat er ook in Peru omgang kan plaatsvinden, maar tegelijkertijd worden hier allerlei voorwaarden aan verbonden. Zo stelt de vrouw dat de omgang alleen onder begeleiding bij haar thuis kan plaatsvinden. Dit staat in groot contrast met het feit dat de man hiervoor een belangrijke rol in het leven van de kinderen speelde.

De rechtbank is van oordeel dat onder deze omstandigheden niet van de man kan worden verlangd dat hij bijdraagt in de kosten van levensonderhoud van de vrouw en wijst daarom het verzoek van de vrouw af. Dit kan anders zijn als de vrouw weer naar Nederland terugkeert met de kinderen. De man is dan namelijk wel weer verplicht om de vrouw het nodige te verschaffen en bij te dragen in haar levensonderhoud.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:766

Zaaknummer: C/16/493467 / FA RK 19-7707

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Ontvankelijkheid nieuw verzoek in eerste aanleg. Hoger beroep aanhangig tegen beschikking rechtbank waarbij verzoek om partneralimentatie is afgewezen. Vrouw dient nieuw verzoek in bij de rechtbank en ook een verzoek om een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv. Rechtbank verklaart vrouw niet-ontvankelijk in verzoek ex artikel 223 Rv. Devolutieve werking appel. Strijd met de goede procesorde.

Partneralimentatie. Ontvankelijkheid nieuw verzoek in eerste aanleg. Hoger beroep aanhangig tegen beschikking rechtbank waarbij verzoek om partneralimentatie is afgewezen. Vrouw dient nieuw verzoek in bij de rechtbank en ook een verzoek om een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv. Rechtbank verklaart vrouw niet-ontvankelijk in verzoek ex artikel 223 Rv. Devolutieve werking appel. Strijd met de goede procesorde.

De rechtbank heeft bij beschikking van 1 maart 2019 het verzoek van de vrouw tot vaststelling van partneralimentatie afgewezen, daartoe overwegend dat de vrouw niet heeft aangetoond niet in haar eigen behoefte te kunnen voorzien. De vrouw heeft hoger beroep aangetekend tegen voornoemde beschikking. De mondelinge behandeling zal plaatsvinden op 5 maart aanstaande. De vrouw dient voorts een nieuw verzoek in bij de rechtbank en ook een verzoek om een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv. Op 21 januari 2020 heeft de mondelinge behandeling in de zaak betreffende de voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv plaatsgevonden.

De rechtbank overweegt dat het Nederlandse hoger beroep devolutieve werking heeft. Dit houdt in dat door het instellen van het hoger beroep in beginsel de gehele zaak, zoals voorgebracht bij de eerste rechter, ter beslissing voorligt bij de hogere rechter. Deze

devolutieve werking wordt voor de appellant beperkt door de verplichting om grieven aan te voeren. Uitgangspunt van de rechtspraak in twee feitelijke instanties is dat partijen in hoger beroep een volledige herkansing krijgen in zowel juridisch als feitelijk opzicht. Naast nieuwe grondslagen en verweren kunnen ook de in eerste aanleg aangevoerde grondslagen en verweren in hoger beroep opnieuw aan de orde komen. De devolutieve werking brengt mee dat, binnen de grenzen die door appellant zijn getrokken in het petitum van de appeldagvaarding en de memorie van grieven of het appelrekest, alle in eerste instantie door partijen aangevoerde – niet prijsgegeven – stellingen in hoger beroep alsnog dan wel opnieuw moeten worden beoordeeld door het hof. Ook kan de appelrechter zelf een onderzoek instellen naar relevante feiten en omstandigheden omdat de uitspraak van de appelrechter zoveel mogelijk – binnen de grenzen van de rechtsstrijd – recht moet doen aan de werkelijke feiten en omstandigheden.

In deze zaak is sprake van zowel dezelfde vordering/hetzelfde verzoek als dezelfde grondslag waarop bij beschikking van 1 maart 2019 is beslist en waartegen thans het hoger beroep loopt. De vrouw vraagt partneralimentatie daartoe stellende dat zij onvoldoende inkomen heeft, noch kan genereren om in haar huwelijksgerelateerde behoefte te voorzien. Weliswaar is het label van de inkomsten die zij ontvangt gewijzigd van een Ziektewetuitkering naar een Participatiewetuitkering (waarop haar inkomsten uit arbeid in mindering worden gebracht), maar dat brengt niet met zich dat sprake is van een andere grondslag voor hetzelfde verzoek. In dit verband wijst de rechtbank erop dat wijziging van de grondslag voor hetzelfde verzoek, ook valt onder de devolutieve werking van het hoger beroep.

Een en ander brengt met zich dat de vrouw, zolang het appel tegen de beschikking van 1 maart 2019 in appel aanhangig is en daarop nog niet is beslist, een verzoek ex artikel 223 Rv bij de appelrechter kan indienen. De goede procesorde verzet zich tegen het indienen van het thans voorliggende verzoek ex artikel 223 Rv bij de rechtbank omdat daardoor de situatie kan ontstaan dat de rechtbank een beslissing neemt die zich niet verhoudt met de beslissing van de appelrechter. Daarmee komt het verzoek van de vrouw in strijd met een goede procesorde en kan zij bij de rechtbank niet in haar verzoek worden ontvangen. De rechtbank verklaart de vrouw daarom niet-ontvankelijk in het verzoek ex artikel 223 Rv.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:1621

Zaaknummer: C/03/272994 / FA RK 19-4832

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om ‘een tweede erkenning’ door de stiefvader van de man nietig te verklaren en de latere vermelding van deze erkenning door te halen, alsmede het gevolg van de erkenning voor de geslachtsnaam ongedaan te maken. Rechtbank wijst de verzoeken af: er zijn geen originele geboorteaktes ingediend, de aktes verschillen van elkaar van inhoud, zodat niet duidelijk is waarop moet worden afgegaan.

Verzoek om ‘een tweede erkenning’ door de stiefvader van de man nietig te verklaren en de latere vermelding van deze erkenning door te halen, alsmede het gevolg van de erkenning voor de geslachtsnaam ongedaan te maken. Rechtbank wijst de verzoeken af: er zijn geen originele geboorteaktes ingediend, de aktes verschillen van elkaar van inhoud, zodat niet duidelijk is waarop moet worden afgegaan.

De man verzoekt voor recht te verklaren dat de erkenning in 2000 gedaan door de stiefvader van de man nietig is. Verder verzoekt de man doorhaling van de latere vermelding van deze erkenning op de geboorteakte en zijn geslachtsnaam te herstellen naar de achternaam van zijn biologische vader.

De rechtbank wijst de verzoeken van de man af. De rechtbank heeft twee versies van de geboorteakte van de man ontvangen. Deze versies zijn allebei voorzien van een apostille, maar lijken beide kopieën te zijn. Qua inhoud verschillen de aktes. Op de ene versie is de erkenning door de biologische vader van de man in 1992 vermeld. Op de andere versie staat de erkenning door de stiefvader van de man in 2000 vermeld en niet de erkenning door de biologische vader van de man. De rechtbank heeft vervolgens de man verzocht om een originele en volledige akte met nummer over te leggen. In reactie daarop heeft de man een kopie toegestuurd van de al eerder ingediende geboorteakte. Hierdoor is nog altijd niet duidelijk

welke geboorteakte het origineel is. Dit klemmt temeer omdat het lijkt dat op de geboorteakte waar de erkenning door de biologische vader van de man staat vermeld, een eerdere kantmelding is weggehaald.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:782

Zaaknummer: C/16/481049 / FL RK 19-918

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Adoptie van Russische minderjarige door pleegouders. Rechtbank staat adoptie toe, ook al is het leeftijdsverschil tussen de pleegmoeder en het adoptiefkind minder dan 18 jaar (te weten 17 jaar en 7 dagen). De rechtbank baseert zich daarbij op artikel 3 IVRK.

Adoptie van Russische minderjarige door pleegouders. Rechtbank staat adoptie toe, ook al is het leeftijdsverschil tussen de pleegmoeder en het adoptiefkind minder dan 18 jaar (te weten 17 jaar en 7 dagen). De rechtbank baseert zich daarbij op artikel 3 IVRK.

Verzoekers verzoeken te bepalen dat de adoptie van de minderjarige door verzoekers of – subsidiair – alleen verzoeker naar Nederlands recht wordt uitgesproken. De rechtbank stelt vast dat verzoekers gedurende drie aaneengesloten jaren onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het verzoek met elkaar hebben samengeleefd, een van de vereisten voor adoptie. De rechtbank is van oordeel dat de adoptie in het kennelijk belang van de minderjarige is. Door de adoptie ontstaat een formele familierechtelijke betrekking tussen haar en verzoekers. De minderjarige maakt sinds 2017 deel uit van het gezin van verzoekers. De minderjarige heeft zich gehecht aan haar verzorgers en is ingegroeid in het gezin en in de familie. Verzoekers dragen de zorg voor haar. De minderjarige hoort bij het gezin en verzoekers willen deze situatie graag formaliseren. Daarbij komt dat de Raad voor de Kinderbescherming een positief advies heeft uitgebracht over de adoptie van de minderjarige. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het in het kennelijk belang van de minderjarige is dat de juridische situatie in overeenstemming wordt gebracht met de feitelijke ontstane familieband tussen haar en verzoekers en dat het in haar belang is dat zij door verzoekers wordt geadopteerd. Uit alle stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen, is duidelijk dat de minderjarige niets meer van haar moeder in de hoedanigheid van ouder te verwachten heeft. Zij heeft ten overstaan van een Russische notaris verklaard dat zij toestemming geeft voor adoptie van de minderjarige.

De rechtbank stelt voorts vast dat aan de voorwaarden voor adoptie ex artikel 1:228 lid 1 BW is

voldaan, te weten (1) dat de minderjarige op de dag van het verzoek minderjarig is, (2) dat de minderjarige ter gelegenheid van haar verhoor niet van bezwaren tegen toewijzing van het verzoek heeft doen blijken, (3) dat de minderjarige niet een kleinkind van een adoptant is, (4) dat verzoeker ten minste achttien jaren ouder dan de minderjarige is, (5) dat de moeder het verzoek niet tegensprekt, (6) dat de moeder op de dag van het verzoek de leeftijd van zestien jaren heeft bereikt, (7) dat verzoekers de minderjarige gedurende ten minste één jaar hebben verzorgd en opgevoed, en (8) dat de moeder niet of niet langer het gezag over de minderjarige heeft. Op basis hiervan kan de adoptie door verzoeker van de minderjarige toegewezen worden.

De vraag die moet worden beantwoord is of verzoekster eveneens de minderjarige kan adopteren, nu tussen verzoekster en de minderjarige minder dan 18 jaren verschil zit. Zowel de Raad voor de Kinderbescherming, Nidos als verzoekers verzoeken een uitzondering te maken en adoptie door verzoekster wel toe te staan op grond van het IVRK. In artikel 3 IVRK is bepaald dat bij het nemen van een beslissing over kinderen (dus ook tot het overgaan van adoptie) de belangen van het kind voorop staan. Het kind dat niet verblijft in het eigen gezin heeft recht op zekerheid, continuïteit en ongestoorde hechting in de alternatieve leefsituatie en duidelijkheid over zijn opvoedingsperspectief. De minderjarige heeft veel onveiligheid en onrust in haar leven meegemaakt. Zij heeft hier last van gekregen en heeft meer dan de meeste kinderen het nodig dat er rust en duidelijkheid in haar woonplek is en over de vraag op wie zij kan terugvallen. In dit geval zijn beide verzoekers een belangrijke steunpilaar in haar leven. De relatie tussen de minderjarige en pleegmoeder is goed en mede door toedoen van de pleegmoeder is bij de minderjarige het gevoel ontstaan geliefd te zijn. De rechtbank is van oordeel dat het enkele feit dat pleegmoeder niet minimaal 18 jaar ouder is dan de minderjarige, maar 17 jaar en 7 dagen, onvoldoende reden is om de adoptie door pleegmoeder af te wijzen. Het is voor de minderjarige van groot belang dat beide pleegouders haar adopteren, nu zij haar beiden opgevangen hebben, belangrijk zijn voor haar en het maken van onderscheid niet in haar belang is. Daar komt bij dat het slechts een minimaal verschil is, van nog geen jaar. Het primaire verzoek van verzoekers tot adoptie door beide verzoekers is dan ook toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-02-2020

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:1571

Zaaknummer: 355010 FZ RK 19/1606

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

GI verzoekt op grond van artikel 1:265g BW vaststelling van een omgangsregeling tussen de minderjarige die onder toezicht staat en de grootouders. Ziet artikel 1:265g BW ook op deze omgang? Family life tussen grootouders en minderjarige. Omgangsregeling wordt vastgesteld.

GI verzoekt op grond van artikel 1:265g BW vaststelling van een omgangsregeling tussen de minderjarige die onder toezicht staat en de grootouders. Ziet artikel 1:265g BW ook op deze omgang? Family life tussen grootouders en minderjarige. Omgangsregeling wordt vastgesteld.

De gecertificeerde instelling (GI) heeft verzocht een omgangsregeling vast te stellen tussen de minderjarige en de grootouders. De minderjarige gaat op dinsdag na school naar de grootouders en woensdag na school gaat hij naar de moeder. Verder verblijft de minderjarige van vrijdag na school tot zondag 20.00 uur bij de grootouders. De vakanties worden in onderling overleg geregeld. Bij de minderjarige is sprake van forse kindfactoren welke invloed hebben op het gezinsleven en de draagkracht van de moeder. De minderjarige is gediagnosticeerd met een licht verstandelijke beperking, autismspectrumstoornis en vertoont kenmerken van ADHD waarvoor hij medicatie krijgt. Vanwege de complexe kindfactoren heeft de minderjarige behoefte aan structuur, voorspelbaarheid en is hij sterk afhankelijk van volwassenen. De grootouders zijn zeer betrokken en ondersteunen de moeder in het opvoeden van de minderjarige. De contacten tussen de moeder en grootmoeder zijn wisselend doordat de grootmoeder vaker haar zorgen uitspreekt over de opvoeding van de minderjarige bij de moeder. De GI voorziet dat, indien de ondertoezichtstelling in de toekomst komt te vervallen, ook de contactmomenten tussen de minderjarige en de grootouders wegvallen als de grootmoeder haar zorgen uit over de opvoeding van de minderjarige bij de moeder. Dat maakt dat er duidelijkheid nodig is voor alle betrokkenen.

De kinderrechter overweegt dat op grond van artikel 1:265g lid 1 BW de kinderrechter voor de

duur van de ondertoezichtstelling op verzoek van de GI, voor zover hier relevant, een regeling inzake de uitoefening van het recht op omgang kan vaststellen, voor zover dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. De kinderrechter overweegt voorts dat artikel 1:265g lid 1 BW niet bepaalt ten aanzien van wie het recht op omgang met de minderjarige kan worden vastgesteld. Gelet op artikel 1:265g lid 2 BW, dat terug verwijst naar het eerste lid, kunnen daaronder de met gezag belaste ouder als ook 'de omgangsgerechtigde' worden begrepen. De categorie 'omgangsgerechtigden' is niet nader bepaald. De kinderrechter is van oordeel dat – analoog aan het bepaalde in artikel 1:377a BW – een minderjarige, onder meer, een recht op omgang heeft met degenen tot wie hij in een nauwe persoonlijke betrekking staat. In beginsel kunnen dat de grootouders zijn. In het concrete geval zal moeten worden gezien of er daadwerkelijk sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de minderjarige en de grootouders.

In het onderhavige geval, waar de minderjarige een groot deel van de week bij de grootouders verblijft, de grootouders al van jongs af aan betrokken zijn bij de zorg en opvoeding van de minderjarige (waaronder ook bij artsbezoeken en school), de grootouders goed kunnen aansluiten bij de minderjarige met zijn kindeigen problematiek, de minderjarige feitelijk ook graag bij de grootouders verblijft, is de kinderrechter van oordeel dat vastgesteld kan worden dat er een nauwe persoonlijke betrekking is tussen de minderjarige en de grootouders. In casu kan naar het oordeel van de kinderrechter zelfs nog gesproken worden van *family life* in de zin van artikel 8 EVRM tussen de minderjarige en de grootouders. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de kinderrechter een omgangsregeling kan vaststellen tussen de grootouders en de minderjarige.

Vervolgens moet de vraag worden beantwoord of het in het belang van de minderjarige noodzakelijk is een regeling inzake de uitoefening van het recht op omgang tussen de grootouders en de minderjarige vast te stellen. De kinderrechter overweegt dat het verzoek neerkomt op vastleggen van de huidige bestendige praktijk. De kinderrechter is van oordeel dat gezien de onderbouwing van de GI en wat daarover ter zitting naar voren is gekomen, het vastleggen van de huidige feitelijke omgang tussen de minderjarige en de grootouders in het belang van de minderjarige is en heeft deze regeling dan ook vastgelegd.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:11772

Zaaknummer: C/03/271368 / JE RK 19-2734

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Deze zaak betreft de borgstelling van een (indirect) aandeelhouder voor een schuld uit overeenkomst van een BV, die naderhand door zijn vrouw is vernietigd. Is de borgstelling geschied ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf als bedoeld in artikel 1:88 lid 5 BW, zodat (onder meer) geen toestemming van de vrouw was vereist en niet kon worden vernietigd?

Deze zaak betreft de borgstelling van een (indirect) aandeelhouder voor een schuld uit overeenkomst van een BV, die naderhand door zijn vrouw is vernietigd. Is de borgstelling geschied ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf als bedoeld in artikel 1:88 lid 5 BW, zodat (onder meer) geen toestemming van de vrouw was vereist en niet kon worden vernietigd?

Deze zaak betreft de borgstelling van een (indirect) aandeelhouder voor een schuld uit overeenkomst van een BV, die naderhand door zijn vrouw is vernietigd. In cassatie is alleen nog de vraag aan de orde of de borgstelling is geschied ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf als bedoeld in artikel 1:88 lid 5 BW, zodat (onder meer) geen toestemming van de vrouw was vereist en niet kon worden vernietigd. Het hof heeft geoordeeld dat die uitzondering van toepassing is. In cassatie wordt geklaagd dat dit onterecht is gebeurd, althans dat er onvoldoende rekening mee is gehouden dat (de aandeelhouder stellingen naar voren heeft gebracht die inhouden dat) de borgstelling slechts ter voorkoming van een faillissementsaanvraag is afgegeven, met betrekking tot een reeds bestaande schuld waarvoor hij voorheen niet aansprakelijk was, en geen (financieel) voordeel heeft opgeleverd.

Verweerster houdt zich onder meer bezig met het uitzenden en uitlenen van personeel. BV B hield zich onder meer bezig met asbestsanering en het slopen van bouwwerken. BV C is de bestuurder en enig aandeelhouder van BV B. Eiser houdt 10,1% van de aandelen in BV C. Zijn echtgenote houdt 89,9% van de aandelen en is de enige bestuurder van BV C. Tussen

verweerster en BV B bestond een handelsrelatie, in het kader waarvan zij (inleen)overeenkomsten met betrekking tot personeel hebben gesloten. Ter uitvoering van deze overeenkomsten heeft verweerster aan BV B werknemers ter beschikking gesteld. Daarvoor heeft verweerster facturen aan BV B verzonden. Deze zijn, ondanks aanmaning, voor een bedrag van € 33.498,35 onbetaald gebleven.

Eiser klaagt in cassatie dat het (door het hof bedoelde) nakomen van aangegane verplichtingen voor het inlenen van personeel geen rechtshandeling is, althans geen rechtshandeling die behoort tot de normale uitoefening van het bedrijf van een vennootschap als bedoeld in artikel 1:88 lid 5 BW respectievelijk artikel 7:857 BW. Dat geldt zeker indien de overeenkomst die het stellen van zekerheid voor het nakomen van aangegane verplichtingen tot onderwerp heeft, ertoe strekt een faillissementsaanvraag te voorkomen en aansprakelijkheid beoogt te creëren voor een bestaande vordering op de vennootschap waarvoor voordien geen aansprakelijkheid bestond, zonder dat daartegenover een prestatie van de schuldeiser staat die de vennootschap of de steller van zekerheid (financieel) voordeel oplevert. Het oordeel van het hof is dan ook onjuist, althans onvoldoende gemotiveerd, aldus de klacht.

De Hoge Raad overweegt dat op grond van vaste rechtspraak van de Hoge Raad de vraag of de uitzondering van artikel 1:88 lid 5 BW op het toestemmingsvereiste van artikel 1:88 lid 1 aanhef en onder c BW van toepassing is, moet worden beantwoord aan de hand van de maatstaf of de rechtshandeling waarvoor de zekerheid wordt verstrekt, zelf behoort tot de rechtshandelingen die ten behoeve van de normale uitoefening van een bedrijf plegen te worden verricht.

Eiser heeft onderbouwd aangevoerd, kort samengevat, dat hij zich borg heeft gesteld voor een verplichting die BV B reeds eerder jegens verweerster was aangegaan, dat de borgstelling ertoe diende om uitstel van betaling voor BV B te verkrijgen en om te voorkomen dat verweerster het faillissement van BV B zou aanvragen, en dat tegenover de borgtocht niet een prestatie van de kant van verweerster stond die BV B dan wel eiser financieel of ander voordeel opleverde.

Het hof heeft onderzocht of 'het inlenen van personeel en het daarvoor betalen tot de normale bedrijfsvoering van BV B behoorde'. Aldus heeft het hof miskend dat in de stellingen van eiser besloten ligt dat de zekerheid niet werd verstrekt om het inlenen van personeel te kunnen voortzetten, maar met het oog op het aangaan van een overeenkomst tussen BV B en verweerster die ertoe strekte dat BV B uitstel van betaling verkreeg van haar bestaande verplichtingen jegens verweerster en dat laatstgenoemde niet het faillissement van BV B zou aanvragen. Het hof had dan ook moeten onderzoeken of laatstgenoemde overeenkomst behoort tot de rechtshandelingen die ten behoeve van de normale uitoefening van het bedrijf van BV B pleegden te worden verricht. Daarbij had het hof ook kenbaar moeten ingaan op de

stelling van eiser dat tegenover de borgtocht niet een tegenprestatie van verweerster stond die BV B dan wel eiser financieel of ander voordeel opleverde. De op het vorenstaande gerichte klachten treffen doel. De overige klachten behoeven geen behandeling. De Hoge Raad heeft de beschikking vernietigd en het geding naar een ander hof verwezen ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:483

Zaaknummer: 19/02195

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De wettelijke regeling inzake verrekenbedingen (art. 1:132-1:143 BW) bevat geen voorschriften die bepalen op welke wijze moet worden vastgesteld in hoeverre sprake is van vermogensvermeerdering door (her)belegging van overgespaard inkomen. Volgens de rechtspraak van de Hoge Raad dient de rechter het te verrekenen bedrag te ‘begroten’: het staat de rechter vrij een methode te hanteren die past bij de omstandigheden van het geval. Of een stamrecht valt aan te merken als overgespaard inkomen dat voor verrekening in aanmerking komt, hangt af van de uitleg die in het concrete geval moet worden gegeven aan het in het desbetreffende verrekenbeding opgenomen inkomensbegrip (Haviltex-maatstaf).

De wettelijke regeling inzake verrekenbedingen (art. 1:132-1:143 BW) bevat geen voorschriften die bepalen op welke wijze moet worden vastgesteld in hoeverre sprake is van vermogensvermeerdering door (her)belegging van overgespaard inkomen. Volgens de rechtspraak van de Hoge Raad dient de rechter het te verrekenen bedrag te ‘begroten’: het staat de rechter vrij een methode te hanteren die past bij de omstandigheden van het geval. Of een stamrecht valt aan te merken als overgespaard inkomen dat voor verrekening in aanmerking komt, hangt af van de uitleg die in het concrete geval moet worden gegeven aan het in het desbetreffende verrekenbeding opgenomen inkomensbegrip (Haviltex-maatstaf).

Partijen zijn onder huwelijkse voorwaarden met elkaar gehuwd geweest. Dit geding ziet op de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden, in het bijzonder de afwikkeling van het verrekenbeding van overgespaard inkomen (art. 11 van de huwelijkse voorwaarden). De man verzocht onder meer vaststelling en betaling van het bedrag dat de vrouw uit hoofde van de verrekening van overgespaard inkomen aan hem schuldig is. De vrouw verzocht onder meer om uitkering van de helft van het in de BV opgebouwde stamrecht van de man.

In cassatie strijden partijen over de uitleg van het periodiek verrekenbeding en de berekeningswijze die het hof heeft toegepast. Het belangrijkste geschilpunt betreft de onroerende zaak (manegebedrijf met bedrijfswoning) die door de vrouw ten huwelijk is aangebracht en waaraan tijdens het huwelijk meerdere ingrijpende verbouwingen hebben plaatsgevonden en waarbij tijdens huwelijk aflossingen en rentebetalingen zijn gedaan. In het incidenteel cassatieberoep klaagt de vrouw over de vraag of de stamrechtverplichting onder het te verrekenen vermogen valt.

De man keert zich in cassatie tegen de door het hof in zijn tussenbeschikking vooropgestelde uitgangspunten en de door het hof in die tussenbeschikking gevolgde wijze van berekening van het bedrag dat de man uit hoofde van verrekening toekomt. De man voert onder meer aan dat het hof ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan door de Hoge Raad ontwikkelde regels voor de vaststelling van de omvang van de vermogensvermeerdering die is ontstaan door belegging van overgespaard inkomen, dan wel die regels onjuist heeft toegepast. Meer in het bijzonder komt de man op tegen de beslissing van het hof om de periode gelegen tussen de huwelijkssluiting en de peildatum te onderscheiden in diverse tijdvakken en om voor elk tijdvak de waarde van de investering uit overgespaard inkomen vast te stellen.

De Hoge Raad overweegt dat de wettelijke regeling inzake verrekenbedingen van afdeling 2 van titel 8 van Boek 1 BW (art. 1:132-1:143 BW) geen voorschriften bevat die bepalen op welke wijze moet worden vastgesteld in hoeverre sprake is van vermogensvermeerdering door belegging en herbelegging van overgespaard inkomen. Anders dan de man tot uitgangspunt neemt, zijn daarvoor in de rechtspraak van de Hoge Raad evenmin vaste regels ontwikkeld. Volgens die rechtspraak dient de rechter het te verrekenen bedrag te 'begroten'. Dat brengt mee dat het de rechter vrijstaat een methode te hanteren die past bij de omstandigheden van het aan hem voorgelegde geval. In cassatie kan worden onderzocht of de keuze voor en de toepassing van een bepaalde methode in het licht van de omstandigheden van het geval begrijpelijk is. Ook kan in cassatie worden onderzocht of bij de toepassing van een bepaalde methode alle beleggingen en herbeleggingen zijn verdisconteerd die volgens de rechtspraak van de Hoge Raad bij de toepassing van artikel 1:141 BW en artikel 1:136 BW in aanmerking moeten worden genomen.

De beslissing van het hof om de periode gelegen tussen de huwelijkssluiting en de peildatum te onderscheiden in diverse tijdvakken en om voor elk tijdvak de waarde van de investering uit overgespaard inkomen vast te stellen, is niet onbegrijpelijk in het licht van de feitelijke ontwikkelingen die zich tijdens het huwelijk hebben voorgedaan, te weten de aflossingen op leningen, de nieuwe hypothecaire leningen en de drie verbouwingen van de onroerende zaak. Die beslissing geeft evenmin blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Daarop stuiten de klachten af.

De vrouw heeft incidenteel cassatieberoep ingesteld waarin zij zich keert tegen het oordeel van het hof dat gelet op artikel 11 in verbinding met artikel 8 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden het stamrecht niet valt aan te merken als overgespaard inkomen dat voor verrekening in aanmerking komt. Volgens het hof kan eerst sprake zijn van verrekenbaar inkomen in de zin van de huwelijkse voorwaarden nadat het stamrecht tot uitkering is gekomen, en staat vast dat de man tot de peildatum geen periodieke uitkering uit de BV heeft ontvangen. Volgens het onderdeel heeft het hof ten onrechte beslissend geacht in hoeverre het stamrecht tijdens het huwelijk is uitgekeerd en aldus miskend dat beslissend is of de aanspraak uit het stamrecht is gevormd uit verrekenbaar inkomen dan wel uit privémiddelen.

De Hoge Raad overweegt dat de uitleg van een verrekenbeding in huwelijkse voorwaarden moet plaatsvinden aan de hand van de Haviltex-maatstaf. Dit betekent dat het antwoord op de vraag of een stamrecht valt aan te merken als overgespaard inkomen dat voor verrekening in aanmerking komt, afhangt van de uitleg die in het concrete geval moet worden gegeven aan het in het desbetreffende verrekenbeding opgenomen inkomensbegrip. Daarbij is – anders dan de vrouw betoogt – niet uitgesloten dat het inkomensbegrip in een concreet geval zo moet worden uitgelegd dat een stamrecht daar niet onder valt, ongeacht hoe het stamrecht is gevormd.

Het oordeel van het hof dat het stamrecht in het onderhavige geval niet valt aan te merken als overgespaard inkomen in de zin van artikel 11 in verbinding met artikel 8 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden zolang het stamrecht nog niet tot uitkering is gekomen, moet kennelijk aldus worden verstaan dat niet van belang is dat het stamrecht is gevormd door een ontslagvergoeding, omdat deze vergoeding in de omstandigheden van dit geval niet als te verrekenen netto-inkomen in de zin van artikel 11 in verbinding met artikel 8 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden moet worden beschouwd. Dit oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel is evenmin onbegrijpelijk in het licht van de stellingen die de vrouw in dit verband heeft ingenomen. De klacht faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:417

Zaaknummer: 18/04213

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding. Vrouw vordert verbod op (negatieve) uitlatingen door en van de man over de vrouw op sociale media en vordert rectificatiemededeling. Afwijzing van de vorderingen. In de afweging van de belangen bij bescherming van de goede naam en privacy enerzijds en de vrijheid van meningsuiting anderzijds prevaleert in dit geval de vrijheid van meningsuiting.

Kort geding. Vrouw vordert verbod op (negatieve) uitlatingen door en van de man over de vrouw op sociale media en vordert rectificatiemededeling. Afwijzing van de vorderingen. In de afweging van de belangen bij bescherming van de goede naam en privacy enerzijds en de vrijheid van meningsuiting anderzijds prevaleert in dit geval de vrijheid van meningsuiting.

Partijen hebben tot 2012 een affectieve relatie gehad, waaruit in 2011 een kind is geboren. De man heeft het kind erkend. De vrouw heeft het eenhoofdig gezag over het kind. De verhouding tussen de vrouw (eiseres) en de man (gedaagde) is verstoord. Bemiddeling heeft niet geholpen.

Gedaagde ziet het kind eenmaal per week op woensdagmiddag, maar wil graag de zorg delen. Op 29 oktober 2019 heeft gedaagde een bericht op zijn Facebook-account geplaatst met daarin een oproep aan het netwerk van eiseres om haar aan te spreken op haar gedrag en haar ertoe te bewegen de zorg over hun beider kind met hem, gedaagde, te delen. Op last van de advocaat van eiseres heeft gedaagde dit bericht inmiddels verwijderd. Ook heeft gedaagde eiseres WhatsApp-berichten gestuurd over het delen van de opvoeding.

Eiseres vordert gedaagde te verbieden om publieke uitingen over haar op sociale of andere media te doen, subsidiair een verbod om negatieve uitlatingen te doen en om gedaagde te bevelen op Facebook een rectificatie te plaatsen met de volgende inhoud:

Geachte lezer,

Hierbij kom ik terug op eerder gedane mededelingen inzake mijn contact met mijn kind. Ik realiseer mij dat ik u op het verkeerde been heb gezet, door de schuld van het ontbreken van dit contact bij de moeder te leggen. Ik ben daar zelf aandeel in en ondanks inspanningen van de moeder om 8 maanden met mij in gesprek hierover te gaan, is het niet gelukt om tot een uitgebreidere regeling te komen. Dit komt met name door mijn eigen opstelling.

Aan deze geboden/het verbod moeten dwangsommen verbonden worden.

Eiseres beschouwt de uitlating op Facebook als een aanval op haar als moeder, persoon en professional. Zij voelt zich geïntimideerd en gechanteerd door de inhoud van de WhatsApp-berichten.

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af omdat deze de rechter onrechtmatig of ongegrond voorkomen. Daartoe wordt het volgende overwogen.

De gevraagde verboden zijn om te beginnen zeer algemeen geformuleerd. Eiseres vordert immers een niet in tijd en omvang beperkt verbod op uitlatingen over haar. In feite vordert zij een vorm van censuur. Hiermee vraagt zij om een beperking van een grondrecht van gedaagde. Op grond van artikel 10 EVRM komt aan eenieder het recht op vrijheid van meningsuiting (waaronder het plaatsen van berichten op sociale media) toe. Een dergelijk recht kan slechts worden beperkt indien dit bij de wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving, bijvoorbeeld ter bescherming van de goede naam en de rechten van anderen (art. 10 lid 2 EVRM). Van een beperking die bij de wet is voorzien is sprake, wanneer de uitlatingen onrechtmatig zijn in de zin van artikel 6:162 BW, omdat deze een ongerechtvaardigde inbreuk opleveren op de goede naam of privacy van eiseres.

Van dit laatste zou sprake kunnen zijn als het recht van eiseres op bescherming van haar goede naam en privacy zwaarder weegt dan het recht op vrijheid van meningsuiting van gedaagde. Bij de beoordeling of dit het geval is moeten de wederzijdse belangen worden afgewogen. Bij deze afweging dienen alle omstandigheden van het geval te worden betrokken. Het oordeel dat een van beide rechten, na weging van de belangen zwaarder weegt dan het andere recht brengt mee dat de inbreuk op het ander recht gerechtvaardigd is.

De voorzieningenrechter stelt vast dat de uitlating die gedaagde heeft gedaan alleen heeft bestaan op zijn eigen Facebook-pagina. In deze eenmalige uitlating op Facebook en ook in door hem aan eiseres gerichte WhatsApp-berichten beklagt gedaagde zich erover dat eiseres hem het recht op meer omgang met zijn zoon onttrekt. Die klacht is feitelijk niet onjuist. Dat de omgang tussen gedaagde en zijn zoon beperkt is, vindt steun in de feiten. Uit de stukken

blijkt immers dat gedaagde in ieder geval vanaf 2017 tevergeefs bezig is geweest om een gelijke verdeling van zorgtaken over het kind te verkrijgen. Ook een hulpverleningstraject heeft niets opgeleverd. Eiseres en gedaagde verschillen van mening over wie debet is aan de situatie.

Het Facebook-bericht dat gedaagde heeft geplaatst raakt aan de privacy van eiseres, maar ook aan de privacy en het recht op gezinsleven van gedaagde zelf en dat van zijn zoon. De voorzieningenrechter is van oordeel dat gedaagde zijn visie op de situatie niet mag worden ontzegd. Ook niet het delen van die visie op zijn eigen Facebook-pagina of via de WhatsApp. Daarbij vindt de voorzieningenrechter het van belang dat de uitlatingen feitelijk van aard zijn en geen grof of beledigend taalgebruik bevatten. Inmiddels is het bericht van Facebook verwijderd op last van de advocaat van eiseres. Hoewel gedaagde zich moet afvragen of het doen van uitlatingen op Facebook de juiste weg is om tot een oplossing te komen in deze voor zowel eiseres en gedaagde lastige en pijnlijke familierechtelijke kwestie acht de voorzieningenrechter de uitlatingen van gedaagde niet onrechtmatig. Onder deze omstandigheden is er dus onvoldoende aanleiding voor toewijzing van de gevorderde verboden.

Om dezelfde reden ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor het plaatsten van de door eiseres gevorderde rectificatie.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:900

Zaaknummer: C/16/496777/ KG ZA 20-55

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tussentijds hoger beroep van beslissing rechtbank dat Nederlands recht op het huwelijksvermogensregime van partijen van toepassing is. Niet-ontvankelijk. Weliswaar gaat het om een bindende eindbeslissing in een tussenbeschikking, maar deze is niet gegeven in het dictum van de beschikking en maakt geen einde aan hetgeen partijen in eerste aanleg materieel hebben verzocht.

Tussentijds hoger beroep van beslissing rechtbank dat Nederlands recht op het huwelijksvermogensregime van partijen van toepassing is. Niet-ontvankelijk. Weliswaar gaat het om een bindende eindbeslissing in een tussenbeschikking, maar deze is niet gegeven in het dictum van de beschikking en maakt geen einde aan hetgeen partijen in eerste aanleg materieel hebben verzocht.

De man heeft in hoger beroep van een tussenbeschikking van de rechtbank uitsluitend grieven geformuleerd tegen rechtsoverweging 2.14 van die beschikking, waarin de rechtbank Nederlands recht op het huwelijksvermogensregime van partijen van toepassing heeft verklaard. De man stelt dat hij ontvankelijk is in zijn verzoek in hoger beroep omdat in de bestreden beschikking een einde wordt gemaakt omtrent enig deel van het verzochte.

Het standpunt van de man komt erop neer dat de rechtbank een gedeeltelijke eindbeschikking (deelbeschikking) heeft gegeven, waartegen hoger beroep openstaat. Volgens de vrouw is sprake van een zuivere tussenbeschikking. Het hof overweegt hierover, voor zover nodig ambtshalve, als volgt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 358 lid 4 Rv kan van tussenbeschikkingen slechts hoger beroep worden ingesteld tegelijk met dat van de eindbeschikking, tenzij de rechter anders heeft bepaald. Volgens vaste rechtspraak is een (al dan niet gedeeltelijke) eindbeschikking een beschikking waarvan het dictum een beslissing bevat waarmee aan het geding omtrent enig

deel van het verzochte een einde wordt gemaakt.

Naar het oordeel van het hof is de bestreden beschikking een tussenbeschikking, nu in het dictum op geen enkele wijze een einde aan (een deel van) het verzochte is gemaakt. De man stelt dat het hier gaat om een eindbeslissing in de overwegingen, waartegen tussentijds appel mogelijk is. Hij betoogt dat de bestreden beschikking een onherroepelijk karakter heeft nu, gelet op het oordeel in de bestreden beschikking dat Nederlands recht van toepassing is, de vrouw kan overgaan tot verkoop van de (alsdan gemeenschappelijke) woning waarover het in deze zaak gaat. De vrouw betwist dit en stelt dat voor verkoop de medewerking van de man nodig is en de makelaar dan ook verder geen stappen in die richting heeft gezet. Wat er van dit alles ook zij, het betoog van de man vindt geen steun in het recht. De beslissing van de rechtbank over het toepasselijke recht is niet gegeven in het dictum van de beschikking en maakt geen einde aan hetgeen partijen in eerste aanleg materieel hebben verzocht. Dat de rechtbank in de overweging 2.14 van de beschikking een bindende eindbeslissing heeft gegeven maakt dit niet anders. Gezien het voorgaande is de bestreden beschikking een tussenbeschikking waartegen conform de hoofdregel geen tussentijds hoger beroep openstaat. Ter mondelinge behandeling in hoger beroep heeft de man desgevraagd gezegd dat hij de rechtbank niet om verlof voor tussentijds appel heeft gevraagd. Ook anderszins is niet gebleken dat de rechtbank appel tegen de tussenbeschikking heeft toegestaan. Het enkele feit dat de rechtbank de verdere behandeling van de zaak heeft stilgelegd in afwachting van de uitkomst van dit hoger beroep is daarvoor onvoldoende. Het hof komt tot de slotsom dat hoger beroep tegen de bestreden beschikking thans nog niet mogelijk is. De man wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 03-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:701

Zaaknummer: 200.266.142/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Y.I. t. Rusland, EHRM 25 februari 2020, nr. 68868/14

Vanwege drugsgebruik door de moeder is haar de ouderlijke macht over haar drie kinderen ontnomen. Voor een dergelijke, zware inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven moet volgens het Hof een zware rechtvaardiging bestaan en de procedure moet zorgvuldig verlopen. De onderhavige procedure vertoonde echter tal van tekortkomingen en er zijn onvoldoende redenen gebleken die de zware maatregel konden rechtvaardigen. Schending art. 8 EVRM.

Klaagster is moeder van drie kinderen van twee verschillende vaders. Sinds 2004 is zij verslaafd aan drugs. In 2013 werd zij in verband met een drugsgerelateerd delict gearresteerd, waardoor zij niet voor haar kinderen kon zorgen. Die werden om die reden tijdelijk in een kindertehuis resp. kinderziekenhuis overgebracht. In 2014 werd klaagster veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf vanwege drugshandel en werd besloten om klaagster van de ouderlijke macht te ontheffen; de twee jongste kinderen zijn daarop in een pleeggezin geplaatst, terwijl de oudste bij zijn vader werd ondergebracht.

Voor het EHRM heeft klaagster gesteld dat de ontheffing uit de ouderlijke macht in strijd is met art. 8 EVRM. Het Hof stelt voorop dat deze beslissing de juridische relatie tussen klaagster en haar kinderen volledig heeft doorgesneden en dat zij daardoor ook geen omgangsrechten meer heeft, zodat sprake is van een zeer ernstige inbreuk. Daarvoor kan alleen in uitzonderlijke omstandigheden een rechtvaardiging worden gevonden, die moet zijn gelegen in een dwingende behoefte die samenhangt met de belangen van het kind. Ook moet de procedure zeer zorgvuldig verlopen. In het onderhavige geval geldt daarbij dat er op zichzelf relevante redenen naar voren zijn gebracht om maatregelen te treffen ten aanzien van de zorg voor de kinderen. De initiële uithuisplaatsing van de kinderen was ook een te billijke maatregel, maar dat zou een maatregel van tijdelijke aard moeten zijn. Het Hof stelt verder vast dat pas na de arrestatie van klaagster er aandacht is gekomen voor het gezin, en dat daarbij geen enkele poging is gedaan om klaagster te assisteren in en te adviseren over de passende zorg voor de kinderen. Dat zou tegelijkertijd wel de taak van de

kinderbeschermingsautoriteiten moeten zijn. Een tekortkoming is voorts dat de rechters geen verder onderzoek hebben gedaan naar de inconsistenties in de getuigenverklaringen over de vraag of klagsters drugsgebruik bij de kinderen bekend was. Ook is geen waarde gehecht aan de duidelijke voornemens en pogingen van klagster om af te kicken, aan het feit dat is gebleken dat klagster haar kinderen nooit heeft verwaarloosd en aan het gebleken gegeven dat er een sterke en wederzijdse affectieve band bestond tussen klagster en haar kinderen. Gelet daarop waren de op zichzelf relevante redenen voor de beslissing van de rechter om de ouderlijke macht op te heffen niet voldoende om die beslissing te kunnen rechtvaardigen. Schending art. 8 EVRM.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 25-02-2020

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2020:0225JUDoo6886814

Zaaknummer: nr. 68868/14

Wetsartikelen: EVRM art. 8

RECHTSPRAAK

Cînta t. Roemenië, EHRM 18 februari 2020, nr. 3891/19

Een vader met een psychiatrische stoornis krijgt na een echtscheiding geen omgangsregeling met zijn kind. Het Hof oordeelt dat dit in strijd is met art. 8 EVRM omdat er onvoldoende redenen zijn gegeven om aan te kunnen nemen dat een omgangsregeling niet in het belang van het kind zou zijn. Het Hof constateert daarnaast een schending van het discriminatieverbod van art. 14 EVRM omdat de psychiatrische stoornis de doorslaggevende reden was voor de weigering van een omgangsregeling, en niet een objectieve factor zoals diens capaciteiten om goed met een kind te kunnen omgaan.

Klager was gehuwd met X, die hij in een psychiatrisch ziekenhuis had leren kennen. In 2014 kregen zij samen een kind; in 2018 werd de echtscheiding uitgesproken. X was erg gekant tegen contacten tussen klager en zijn dochter, reden waarom klager om een omgangsregeling verzocht bij de rechter. Deze werd voor het grootste deel afgewezen, beweerdelijk vanwege onder meer de geestelijke stoornis van klager.

Voor het EHRM stelt hij allereerst dat de afwijzing van de omgangsregeling een schending van zijn recht op respect voor het gezinsleven oplevert. Het Hof merkt op dat in gevallen als deze, waarbij een lid van een bijzonder kwetsbare groep wordt geraakt door een regeling, in die zin dat het gaat om een groep die aanzienlijke discriminatie heeft ondervonden in het verleden, een smalle *margin of appreciation* geldt voor de staat. Reden daarvoor is dat dergelijke groepen in het verleden onderworpen zijn aan vooroordelen met blijvende gevolgen, die bovendien hebben geresulteerd in hun sociale uitsluiting. In dit licht onderzoekt het de redenen die de nationale rechters hebben gegeven voor hun afwijzing van een omgangsregeling voor klager met zijn kind. Het vindt daarbij geen afdoende bewijs voor de stelling dat klager niet goed in staat zou zijn voor zijn dochter te zorgen. Er is ook te weinig onderzoek daarnaar gedaan op nationaal niveau, bijvoorbeeld doordat niet voldoende deskundigenbewijs is ingewonnen. Evenmin zijn alternatieven overwogen, zoals een mogelijkheid van contact met het kind onder begeleiding van de kinderbescherming. Gelet daarop stelt het Hof een schending vast van art.

8 EVRM.

Klager heeft daarnaast gesteld dat in dit geval sprake is van discriminatie op grond van geestelijke handicap in strijd met art. 8 jo. 14 EVRM. Het Hof stelt voorop dat een geestelijke stoornis in gevallen als deze op zichzelf een relevante factor kan zijn, maar dat het geen doorslaggevende of relevante factor mag zijn wanneer in het concrete geval de handicap geen gevolgen heeft voor de capaciteiten van iemand om voor een kind te zorgen. In het onderhavige geval werd steeds melding gemaakt van de geestelijke stoornis van klager, op een zodanige manier dat het een beslissende factor moet worden gevonden. De vraag is of voor dit onderscheid naar mentale handicap een rechtvaardiging kan worden gevonden. Het Hof constateert dat op geen enkel moment is gebleken dat klager gevaarlijk zou zijn voor zijn dochter, of dat klager niet goed voor zijn dochter zou kunnen zorgen. Het Hof roept bovendien in herinnering dat zowel de nationale wetgeving als het VN-Verdrag tegen discriminatie van personen met een handicap (CRPD) vergt dat mensen met een handicap als volwaardige burgers worden behandeld. Op internationaal niveau wordt tot gelijkwaardigheid van mensen met een beperking ook consistent opgeroepen. Het Hof zelf heeft daarnaast eerder geoordeeld dat mensen met een handicap een kwetsbare groep vormen die speciale bejegening behoeft. Van een dergelijke respectvolle bejegening is in deze zaak geen sprake geweest. Daardoor is een *prima facie*-geval van ongelijke behandeling aantoonbaar, waarbij de staat een rechtvaardiging moet geven; die is hier niet naar voren gebracht, hetgeen resulteert in de conclusie (met 5 stemmen tegen 2) dat art. 8 jo. 14 EVRM is geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 18-02-2020

ECLI: ECLI:CE:ECHR:2020:0218JUD000389119

Zaaknummer: nr. 3891/19

Wetsartikelen: EVRM art. 8 en EVRM art. 14

RECHTSPRAAK

Hoofdverblijfplaats minderjarige na scheiding. Taak rechter in geschillen over gezag om alle relevante omstandigheden bij de beslissing te betrekken. Te veel aandacht voor buitenechtelijke relatie van moeder. Te weinig aandacht voor belangen van het kind. Artikel 8 EVRM geschonden.

Hoofdverblijfplaats minderjarige na scheiding. Taak rechter in geschillen over gezag om alle relevante omstandigheden bij de beslissing te betrekken. Te veel aandacht voor buitenechtelijke relatie van moeder. Te weinig aandacht voor belangen van het kind. Artikel 8 EVRM geschonden.

In 2002 trad klaagster in het huwelijk met S. In het huwelijk zijn twee kinderen geboren, een zoon in 2002 en een dochter in 2007. In mei 2002 kreeg B., een familielid van S., de indruk dat klaagster een buitenechtelijke relatie had met J. B. vermoordde J. Dezelfde maand verliet klaagster S. en ging met de kinderen bij haar ouders wonen. In november 2009 werd B. veroordeeld voor moord en kreeg hij acht jaar celstraf. In januari 2010 diende klaagster een verzoek tot echtscheiding in bij de rechtbank. Ze vroeg scheiding van vermogen en kinderalimentatie. S. verzocht de rechter hem met het gezag over de kinderen te bekleden.

Een advies werd uitgebracht door een commissie die adviseerde dat de kinderen bij de moeder zouden kunnen wonen totdat ze tien jaar oud waren. Op 30 juli 2010 verdeelde de Rechtbank Nizami de woning en bepaalde dat de kinderen bij S. zouden wonen. Ter onderbouwing van de uitspraak verwees de rechtbank naar de strafprocedure, waaruit bleek dat klaagster een langdurige relatie met J. had gehad. De rechtbank oordeelde dat klaagster een instabiele levenswandel had. Ze gaf de voorkeur aan S., die naar het oordeel van de rechtbank in staat was om aan de kinderen een moreel gezonde opvoedingsomgeving aan te bieden. Hiertegen ging klaagster in beroep maar het Hof Ganja bevestigde de uitspraak in eerste aanleg. Ook bij de Hoge Raad ving klaagster bot.

In Straatsburg voert klagster aan dat artikel 8 EVRM is geschonden. Het Hof overweegt dat familielevens inhoudt dat ouders samen moeten beslissen over verzorging en opvoeding van een kind en over de hoofdverblijfplaats. Het Hof verwijst naar EHRM 28 november 1988, 10929/84, serie A, nr. 144, par. 61 (*Nielsen/Denemarken*) en EHRM 8 juli 2014, 13553/09, par. 60 (*Gruzdeva/Rusland*). Een rechterlijke beslissing over het hoofdverblijf van een kind vormt een inmenging in het familie- en gezinsleven. Een inmenging is een schending van artikel 8 EVRM, tenzij een van de legitieme – in artikel 8, lid 2 EVRM genoemde – doelstellingen worden nagestreefd en de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving. Een maatregel is noodzakelijk indien gevolg wordt gegeven aan een dringend maatschappelijk belang en indien evenredig gelet op het nagestreefte doel. Het Hof ziet voor zichzelf een taak weggelegd in het beoordelen of de beslissingen van de nationale rechters met relevante en voldoende redenen zijn onderbouwd. Het Hof moet nagaan of de nationale rechter een diepte-onderzoek heeft gedaan naar alle omstandigheden van het gezin en aandacht heeft besteed aan een reeks factoren, in het bijzonder van feitelijke, emotionele, psychologische, materiële en medische aard en tevens een evenwichtige en redelijke inschatting heeft gemaakt van de belangen van iedere betrokkene met onophoudelijk aandacht voor de oplossing die het belang van het kind het beste dient. Het Hof verwijst in dit verband naar EHRM 1 augustus 2013, 47721/10, par. 134 PFR 2013-0177 (*Antonyuk/Rusland*). Nationale instanties moeten tevens een evenwicht bereiken tussen de belangen van de ouders en het kind. In dat proces van streven naar evenwicht moet bijzonder gewicht worden toegekend aan de belangen van het kind welke naar gelang de omstandigheden zwaarder dan de belangen van de ouders kan wegen. Tot slot zal het Hof beoordelen of de besluitvorming als geheel eerlijk was. Het Hof zal beoordelen of een betrokkene voldoende betrokken is geweest bij de besluitvorming om zijn belangen op afdoende wijze te kunnen beschermen. Zie EHRM 29 april 2014, 60092/12, par. 100 (*Z.J./Litouwen*).

De beslissing van de Rechtbank Nizami op 30 juli 2020 waarbij hoofdverblijfsplaats van de kinderen bij S. werd bepaald, vormde een inmenging in klagsters familie- en gezinsleven. De inmenging was voorzien bij wet. Het onderzoek naar de feiten en omstandigheden is naar het oordeel van het Hof tekortgeschoten. Zo is het onderzoek beperkt tot de woonomstandigheden in de woning van ieder van de ouders. Er was geen onderzoek naar de opvoedingsvaardigheden van ieder van de ouders. Evenmin is de relatie tussen de kinderen en ieder van de ouders in beeld gebracht. De kinderen zijn niet gesproken. Er is niet nagegaan hoe lang de kinderen al bij de moeder woonden en of zij daar een stabiele omgeving en routine hadden opgebouwd. Het EHRM vindt het zeer problematisch dat er zo veel aandacht is geweest voor klagster buitenechtelijke relatie. Het Hof sluit niet uit dat een dergelijke omstandigheid mogelijk relevant kan zijn. Echter, er is geen onderzoek gedaan naar het effect van de buitenechtelijke relatie op de kinderen. Het Hof kan zich niet aan de conclusie

onttrekken dat de beslissing enkel is gebaseerd op algemene overwegingen. Het Hof verwijst naar EHRM 16 december 2003, 64927/01, ECHR 2003-XII, par. 42 (*Palau-Martinez/Frankrijk*). Door de beslissing te baseren op klaagsters buitenechtelijke relatie, lieten de nationale instanties na om een onderzoek te doen naar de alle omstandigheden van het gezin en alle relevante factoren. Het onderzoek door de nationale instanties was relevant noch voldoende. De besluitvorming was gebrekkig en het was niet mogelijk om de belangen van deze kinderen vast te stellen. Hierdoor is artikel 8 EVRM geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 30-01-2020

Zaaknummer: 57724/11

RECHTSPRAAK

Publicatie van adoptie-uitspraak op internet. Klacht over openbaren van hoogstpersoonlijke gegevens op website van de rechterlijke macht. Schending van nationale regelgeving. Schending artikel 8 EVRM. Ontbreken van een adequaat rechtsmiddel. Schending van artikel 13 EVRM in samenhang met artikel 8 EVRM.

Publicatie van adoptie-uitspraak op internet. Klacht over openbaren van hoogstpersoonlijke gegevens op website van de rechterlijke macht. Schending van nationale regelgeving. Schending artikel 8 EVRM. Ontbreken van een adequaat rechtsmiddel. Schending van artikel 13 EVRM in samenhang met artikel 8 EVRM.

Klagers X. en Y. adopteerden twee kinderen. Om de privacy van de kinderen te beschermen hebben ze de namen van de kinderen laten veranderen. Na de adoptie werden de kinderen naar een andere kinderspeeltuin overgeplaatst. Het schoolhoofd van de nieuwe kinderspeeltuin bracht haar medewerkers op de hoogte van het vertrouwelijke karakter van de adoptie. X. en Y. stelden haar aansprakelijk voor het ongeoorloofde doorgeven van de informatie. In november 2014 kregen ze schadevergoeding.

De rechtbank plaatste de uitspraak op haar website, waarbij klagers' persoonsgegevens tevens werden gepubliceerd. In april 2016 werd de uitspraak van alle openbare websites verwijderd. De president van de rechtbank verontschuldigde zich tegenover klagers. De klagers startten een disciplinaire procedure tegen de president van de rechtbank bij de Hoge Raad van de Rechtspraak en een procedure tot het verkrijgen van schadevergoeding voor immateriële schade die ze door de publicatie hadden opgelopen. Op 18 januari 2017 weigerde de Hoge Raad van de Rechtspraak kennis te nemen van de klacht. Er ontbrak volgens deze rechter daarvoor een wettelijke basis. De rechtbank wees het verzoek om schadevergoeding af. Volgens artikel 1070 van het Burgerlijk Wetboek bestond de mogelijkheid om schadevergoeding te krijgen vanwege acties van een rechter uitsluitend na diens

strafrechtelijke veroordeling. In beroep bevestigde Hof Omsk dit oordeel. Toestemming om in beroep bij de Russische Hoge Raad te gaan werd geweigerd.

Bij het Europees Hof is deze zaak gevoegd behandeld met zaak 66158/14 betreffende M.B., die naar aanleiding van een verkrachting de rechtbank heeft verzocht om informatie over de gezondheidsgesteldheid van de verkrachter T. De rechtbank stuurde brieven naar het UWV, naar een centrum voor hygiëne en epidemiologie en naar de politie. In de brieven werden persoonlijke gegevens over M.B. blootgelegd, in samenhang met de mededeling dat zij stelde slachtoffer te zijn geweest van een verkrachting en dat zij mogelijk een besmetting had opgelopen. M.B. spande een procedure aan gericht op schadevergoeding, maar het verzoek werd om dezelfde reden als in de adoptiezaak hierboven afgewezen.

In de zaak van M.B. merkte de rechtbank op dat het Constitutionele Hof in een andere zaak had geoordeeld dat de regels voor het verkrijgen van schadevergoeding voor onrechtmatige acties van de rechterlijke macht verruimd moesten worden. Aangezien er naar aanleiding van de uitspraak van het Constitutionele Hof geen wetgeving tot stand was gekomen, wees de rechtbank het verzoek van M.B. af. In Straatsburg is de zaak M.B. niet-ontvankelijk verklaard.

In Straatsburg voeren klagers X. en Y. aan dat artikel 6 (geen toegang tot de rechter voor schadevergoeding), 8 (schending van privacy) en 13 EVRM (ontbreken van een rechtsmiddel) waren geschonden.

Het Europees Hof oordeelt dat artikel 6 EVRM niet is geschonden. Het Europees Hof geeft aan dat het bestaan van een materieelrechtelijk recht onderscheiden dient te worden van procedurele bescherming. Op grond van de Russische wetgeving bestaat geen recht om schadevergoeding te krijgen voor een onrechtmatige daad van een rechtbank. Het oordelen over de strekking en reikwijdte van de nationale wetgeving is bij uitstek het terrein van de nationale rechter. Het Europees Hof merkt op dat het Russische Constitutionele Hof in een uitspraak in 2001 had geoordeeld dat de wetgever diende te voorzien in een rechtsmiddel voor schade veroorzaakt door disfunctioneren van de rechterlijke macht, maar dat de wetgever aan deze aanbeveling geen gevolg heeft gegeven. In de uitspraak van het Constitutionele Hof is geen materieelrechtelijk recht tot stand gekomen. Het Constitutionele Hof heeft enkel een mankement in de Russische wetgeving vastgesteld. De wetgever heeft in 2010 wel wetgeving gemaakt over het recht op schadevergoeding voor het niet-tijdig beslissen door een rechter. Over schadevergoeding voor het rechterlijk disfunctioneren is geen wetgeving tot stand gekomen. Klagers hadden derhalve geen materieel recht waarop de in artikel 6 EVRM gewaarborgde procedurele bescherming betrekking heeft. Artikel 6 EVRM mag niet door het Europees Hof zodanig worden uitgelegd dat een subjectief recht tot stand zou worden gebracht welke in het nationale recht niet bestaat, oordeelt het Europees Hof. Artikel 6 EVRM

is derhalve niet geschonden.

Het begrip 'privéleven' in artikel 8 EVRM, welk begrip zich voor uitputtende beschrijving niet leent, heeft betrekking op de geestelijke en lichamelijke integriteit van een persoon en derhalve vele aspecten van de identiteit. Het begrip heeft tevens betrekking op persoonlijke informatie ten aanzien waarvan personen mogen verwachten dat zij niet zonder hun toestemming gepubliceerd zal worden. De publicatie van informatie betreffende adoptie van hun kinderen vormde een inmenging in het privéleven van X. en Y. Het Hof verwijst naar EHRM 18 april 2013, 7075/10, par. 193, PFR 2013-0130 (*Ageyevy/Rusland*), waarvan de feiten naar het oordeel van het Hof vergelijkbaar zijn. De plaatsing van de gegevens op de website van de rechtbank was volgens nationale wetgeving verboden. Het verbod had specifiek betrekking op de publicatie van familierechtelijke uitspraken, waaronder adoptie-uitspraken, op het internet. Hiermee is artikel 8 EVRM geschonden.

Betreffende rechtsmiddelen merkt het Europees Hof op dat de pogingen van X. en Y. om de onrechtmatigheid van de publicatie aan de kaak te stellen vruchteloos waren. De Hoge Raad van de Rechtspraak verklaarde zich niet bevoegd om van de zaak kennis te nemen. Bij het Europees Hof voert de regering aan dat klagers de rechter strafrechtelijk hadden moeten laten vervolgen om in aansluiting daarvan aanspraak te kunnen maken op een civielrechtelijke vergoeding. De gewraakte publicatie was echter niet door een rechter gedaan maar door een griffier. Hierdoor hadden klagers die mogelijkheid niet, oordeelde het Europees Hof. Ten aanzien van de eis dat de rechter eerst strafrechtelijk veroordeeld zou moeten worden voorafgaande de civielrechtelijke aansprakelijkheid oordeelt het Hof dat de civielrechtelijke procedure hierdoor afhankelijk wordt gemaakt van een handeling (strafrechtelijke vervolging) waarover het slachtoffer geen controle heeft. Bovendien was het mogelijk dat er geen strafbare feit zou zijn gepleegd maar dat er desondanks disfunctioneren kon zijn, bijvoorbeeld omdat de schade door een ambtelijk overzicht is veroorzaakt. Voorts was het mogelijk dat de schade niet zou worden veroorzaakt door het doen of nalaten van een specifieke rechter, aldus het Europees Hof. De Straatsburgse rechter overweegt dat het al in zijn uitspraak in 2001 heeft overwogen dat de civielrechtelijke aansprakelijkheid niet afhankelijk zou mogen worden gesteld van het vaststellen van een fout door een individuele rechter. Gelet hierop was er geen sprake van een effectief rechtsmiddel, in strijd met artikel 8 EVRM in samenhang met artikel 13 EVRM. De staat wordt veroordeeld tot het betalen van € 2.600 aan X. en Y. voor immateriële schade.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 14-01-2020

Zaaknummer: 78042/16 en 66158/14